

Sygn. akt III USKP 67/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o świadczenie przedemerytalne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 października 2021 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 24 kwietnia 2019 r., III AUa (...), oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 6 listopada 2018 r., V U (...), zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 27 marca 2018 r. i

przysługującemu wnioskodawcy J.S. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 10 stycznia 2018 r.

W sprawie tej ustalono, że wnioskodawca (ur. 1 lipca 1954 r.) na dzień 9 stycznia 2018 r. legitymował się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 38 lat, 11 miesięcy i 5 dni. Ostatnio w okresie od 11 lipca 2016 r. do 9 stycznia 2017 r. oraz od 13 lipca 2017 r. do 9 stycznia 2018 r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w O. jako osoba bezrobotna, a w okresie od 19 lipca 2016 r. do 9 stycznia 2017 r. oraz od 13 lipca 2017 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W czasie pobierania tego zasiłku wnioskodawca nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny podjęcia odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. W okresie od 10 stycznia do 12 lipca 2017 r. był zatrudniony w „U.” w W. w wymiarze 1/2 etatu. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy przez pracodawcę z powodu likwidacji stanowiska pracy. Wcześniej, tj. w okresie od 7 listopada 2011 r. do 7 lipca 2016 r. wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Kontestowaną w niniejszej sprawie decyzją organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego zarzucając, że uzyskał on prawo do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu zakończenia działalności gospodarczej, a nie z tytułu zatrudnienia. Dopiero po uzyskaniu prawa do tego zasiłku podjął zatrudnienie, które ustało w wyniku likwidacji stanowiska pracy. W tym zakresie organ rentowy zarzucił, iż zatrudnienie to było zatrudnieniem na 1/2 etatu za wynagrodzeniem 1.000 zł miesięcznie, przy czym minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 2.000 zł.

Sąd Okręgowy nie zgodził się z rozumowaniem organu rentowego. Wskazał, że żaden przepis ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1867 ze zm.) warunku takiego nie stawia. Art. 2 tej ustawy wyraźnie określa wymogi, których łączne spełnienie powoduje powstanie prawa do świadczenia przedemerytalnego i przepisu tego nie można wyklądać rozszerzająco. Co więcej, w orzecznictwie sądów powszechnych utrwalił się pogląd, iż żadne przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie warunkują prawa do tego rodzaju

świadczenia od trwania ciągu czy kolejności zdarzeń uzasadniających prawo do świadczenia przedemerytalnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2013 r., III AUa 1626/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 września 2015 r., III AUa 2217/14). W tej sytuacji Sąd uznał, że skoro żaden z przepisów ustawy nie stawia warunku, aby ubiegający się o świadczenie już w momencie spełnienia wymaganych przepisami ustawy o promocji zatrudnienia kryteriów nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych spełniał również warunek rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy, to kryterium te osoba taka może również spełnić później. Uznał zatem, że w dacie złożenia wniosku wnioskodawca spełnił łącznie wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia przedemerytalnego wymagane w powołanym art. 2 ust. 1 i ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przy czym prawo do spornego świadczenia zostało przyznane od dnia następnego po dniu złożenia wniosku.

Z wyrokiem tym nie zgodził się organ rentowy i wywiódł apelację zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przez błędną wykładnię skutkującą przyznaniem prawa do świadczenia wnioskodawcy, który przez okres 180 dni nie pobierał zasiłku dla bezrobotnych dla osoby określonej przepisem art. 2 ust. 1 pkt 2 tej ustawy. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez oddalenie odwołania oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd drugiej instancji uznał apelację organu rentowego za bezzasadną. Wskazał, że spór koncentrował się na kwestii, czy wnioskodawca spełnił łącznie wszystkie przesłanki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, i w tym zakresie organ rentowy podnosił, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy. W ocenie organu z regulacji prawnej wynika bowiem konieczność zachowania odpowiedniej kolejności ciągu zdarzeń. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że ustawa nie uzależnia prawa do nabycia świadczenia przedemerytalnego od wymogu zachowania ciągłości między okresem zakończenia stosunku pracy z przyczyn

leżących po stronie pracodawcy i bezpośrednio po tym nabyciu prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1100 ze zm.), jeżeli osoba ta spełnia łącznie wymienione w dalszej jego części (pkt 1-3) warunki. Ustawodawca nie posłużył się zatem żadnym zwrotem wskazującym na konieczność bezpośredniego następstwa ustania stosunku pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Sąd powołał się przy tym na ugruntowaną linię orzeczniczą, w tym wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2012 r. (I BU 15/11), w którym zaznaczono, że ustawodawca nie wyraził wymogu, aby pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy przypadało bezpośrednio po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy.

Dodatkowo Sąd drugiej instancji podniósł, że art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie wskazuje na tytuł pobierania zasiłku dla bezrobotnych i nie warunkuje prawa do nabycia świadczenia przedemerytalnego od powiązania tego zasiłku z sytuacjami wymienionymi w art. 2 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy. Dlatego okoliczność, iż wnioskodawca nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych po zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej nie była przeszkodą do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego w związku z ustaniem zatrudnienia z powodu likwidacji stanowiska pracy.

Sąd drugiej instancji uznał zatem, że wnioskodawca spełnił wszystkie wymagane prawem przesłanki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego i apelację organu rentowego oddalił.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przez błędną wykładnię i uznanie, że prawo do świadczenia przedemerytalnego uzyskuje osoba nie wymieniona w przepisie art. 2 ust. 1 ustawy, a zatem osoba, która wprawdzie wykorzystała 180 dni zasiłku dla bezrobotnych,

jednakże nie w związku z utratą zatrudnienia z powodów wymienionych w przepisie art. 2 ust. 1 ustawy.

Wskazując na powyższe skarżący organ wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obydwie instancje oraz za postępowanie kasacyjne.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy wskazał na potrzebę wykładni art. 2 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przez ustalenie, czy okres pobierania 180 dni zasiłku dla bezrobotnych, o którym stanowi powyższy przepis musi stanowić okres zasiłku dla bezrobotnych, do którego prawo zostało nabyte przez osoby wymienione w art. 2 ust. 1 ustawy w związku z utratą źródła utrzymania w warunkach określonych tym przepisem prawa czy też niezależnie od tego jakie były przyczyny uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹⁵ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1805), Sąd Najwyższy w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej uchyla zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał orzeczenie, lub innemu sądowi równorzędnemu; Sąd Najwyższy może uchylić także w całości lub w części orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi temu samemu lub równorzędnemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy przepis art. 415 stosuje się odpowiednio.

W przedmiotowej sprawie zapadłe prawomocne orzeczenie należało uchylić w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1-6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1867), Prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2021 r., poz. 1100, 1162 i 1621), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2021 r., poz. 423, 432, 619 i 1621), zwanej dalej „ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych”, i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4a) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 60 dni od dnia ustania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2020 r., poz. 111 oraz z 2021 r. poz. 1162), lub

zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz.U. z 2020 r., poz. 1297), pobieranych nieprzerwanie przez okres co najmniej 365 dni, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana, i do dnia, w którym ustało prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Natomiast, stosownie do art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy

dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1100), prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień kalendarzowy od dnia zarejestrowania się we właściwym powiatowym urzędzie pracy, z zastrzeżeniem art. 75, jeżeli w okresie 18 miesięcy bezpośrednio poprzedzających dzień zarejestrowania, łącznie przez okres co najmniej 365 dni był zatrudniony i osiągał wynagrodzenie w kwocie co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, od którego istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy, z zastrzeżeniem art. 104a-105; w okresie tym nie uwzględnia się okresów urlopów bezpłatnych trwających łącznie dłużej niż 30 dni. Stosownie zaś do art. 71 ust. 1 pkt lit. d tejże samej ustawy, prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień kalendarzowy od dnia zarejestrowania się we właściwym powiatowym urzędzie pracy, z zastrzeżeniem art. 75, jeżeli w okresie 18 miesięcy bezpośrednio poprzedzających dzień zarejestrowania, łącznie przez okres co najmniej 365 dni opłacał składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy, z zastrzeżeniem art. 104b ust. 2, przy czym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę.

W rozpoznawanej sprawie ognisko sporu osadza się na kwestii podstawy prawnej nabycia przez J. S. świadczenia przedemerytalnego.

Sądy obydwu instancji przychyliły się do stanowiska, na podstawie którego J.S. zasadnie uzyskał przedmiotowe uprawnienie na mocy art. 2 ust. 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wiążąc te przepisy z art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ponieważ, wedle Sądów, podstawą uzyskania świadczenia przedemerytalnego było przebywanie J. S. na zasiłku dla bezrobotnych związanego z utratą przez niego zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy, tj. „U.”. W mawianym zakresie J.S. wypełnił, zdaniem Sądów przesłanki warunkujące prawo do uzyskania świadczenia przedemerytalnego.

Natomiast organ rentowy uprawnienie J.S. do świadczenia przedemerytalnego wywodzi z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych łącząc tenże przepis z przepisem art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ponieważ podstawą, zdaniem organu rentowego, nabycia przez J. S. przedmiotowego uprawnienia było uprzednie prowadzenie działalności gospodarczej i z tego także tytułu J. S. posiadał prawo do otrzymania zasiłku dla bezrobotnych, biorąc pod uwagę art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W omawianym zakresie, zdaniem organu rentowego J. S. nie mógł skutecznie uzyskać prawa do zasiłku dla bezrobotnych na podstawie art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. d powołanej wyżej ustawy z uwagi na to, że będąc zatrudnionym nie otrzymywał on minimalnego wynagrodzenia za pracę i z tego względu mógł wprowadzić nabyć ów zasiłek na podstawie art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. d wskazanej ustawy, lecz urzeczywistnieniu prawa do świadczenia przedemerytalnego stanęło naprzeciw nie ogłoszenie przez niego upadłości w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Z zakresu podmiotowego art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych mogą być wyłączeni pracownicy, których stosunki pracy zostały rozwiązane przez pracodawcę będącego osobą fizyczną, który sam likwiduje swoją działalność bez przymusu egzekucyjnego (upadłościowego). Nawet w przypadku świadczenia przedemerytalnego dla przedsiębiorcy (pracodawcy) prowadzącego działalność gospodarczą znaczenie ma upadłość w rozumieniu przepisów powszechnych o upadłości, a nie likwidacja działalności z własnej woli (art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych) – postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., I UK 370/13, LEX nr 1646126. Dlatego też, w ocenie organu rentowego stan faktyczny sprawy w odniesieniu do jej stanu prawnego w żadnym przypadku nie pretenduje J. S. do otrzymania wnioskowanego świadczenia przedemerytalnego.

W rozpoznawanej sprawie zwraca uwagę brak pogłębionej analizy w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia. Przepis art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych stanowi podstawę przesłanek przedmiotowych dla uzyskania świadczenia przedemerytalnego, ale nawiązuje do osób określonych

w ustępie 1 art. 2 tejże samej ustawy, który to przepis stanowi podstawę przesłanek podmiotowych prawa do świadczenia przedemerytalnego. Dopiero ustalenie, który to przypadek z katalogu od pkt 1 do pkt 6 tegoż przepisu znajdzie odniesienie do stanu faktycznego niniejszej sprawy w sensie podmiotowym stworzy możliwość odniesienia się do art. 2 pkt 3 w sensie przedmiotowym wniosku. Dlatego też istotne jest krytyczne podejście w omawianym zakresie do ustalenia rzeczywistego źródła nabycia uprawnienia do wnioskowanego świadczenia, najpierw w oparciu o rzetelną analizę przypadków z art. 2 ust. 1 pkt 1-6, a następnie odniesienie się w tym względzie do treści art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Przepisy bowiem art. 2 ust. 2 i ust. 3 stanowią całościową podstawę przesłanek dla uzyskania świadczenia przedemerytalnego. W pierwszej kolejności zatem należy w sposób bezsporny ustalić rzeczywiste zdarzenie, w związku z którym J. S. uzyskał zasiłek dla bezrobotnych w świetle przypadków z katalogu ustanowionego w art. 2 ust. 1 pkt 1-6, czyli jednoznacznie dowodząc, z którego tytułu, czy pracowniczego, czy też działalności gospodarczej, a następnie odnieść się w tym zakresie do przepisu z art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Argumentacja bowiem w omawianym zakresie organu rentowego nie pozostaje bez znaczenia, co zdaje się nie dostrzegać Sąd Apelacyjny, zanadto powierzchownie uzasadniając swoje rozstrzygnięcie.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.